

Всички бѣха въ възторгъ отъ образуваното ново дружество: ще се учатъ да плаватъ! Само учителятъ по гимнастика мѣнкаше нѣщо. Споредъ него, всѣки можелъ да плава: човѣкъ се раждалъ съ тази способностъ. Но истински плувецъ можелъ да стане само оня, който ималъ силна хватка и твърда стѣпка.

Хмъ, кому ги разправяше той тѣзи? Колко наши планинци, които биха могли да надвиятъ и на мечка, гълтаха презъ лѣтото солена вода, докато свикнатъ съ плисъка на морскитѣ вълни! Ето и нашето шопче: то ли нѣмаше силна хватка и здрава стѣпка? Но нека ми дойде на лѣто въ морето, че ще го видя!

Какво нетърпение бѣше у всички—да се почнатъ еднажъ морскитѣ къпаня! А когато най-после тѣ почнаха, уроцитѣ поизоставихме. . . Хвърляха се въ синитѣ води цѣлъ полкъ момчета изеднажъ. Голошари такива, дигнали ржце, крещятъ като жерави, ще хвъркнатъ! Втурватъ се по плиткото, после се гурватъ, но веднага се изправятъ и триятъ дълго очитѣ си отъ солената вода. Хаплювци! Че тѣ така никога не ще се научатъ да гледатъ вътре въ водата. А на мене — хвърляха монета въ дълбокото; азъ се гурвахъ и се подавахъ надъ водитѣ захапалъ монетата между посинѣлитѣ си устни. Зинваха всички! И всички се въртѣха около менъ да ги уча. Само шопчето не прекланяше глава. Но и азъ го не поглеждахъ. Нека се учи самъ, да видимъ лесно ли е? Съгледахъ го само еднажъ,—мъчи се и то да плава. Но не си вади ржцетѣ, да гребе; не лѣга на гърбъ да почива, и бие съ нозе надъ водата. . . Хе, приятелю, съ такова рѣчно плаване ти въ морето ще има много да гълташъ солена вода!